

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Gad, Emma.; af Emma Gad og Jeanette Tardini Hansen ; Musiken af Tekla Griebel ; Opført ved Kvindernes Udstilling 1895.

Titel | Title:

I Rosentiden : Ballet i Rokokostil i 2 Afdelinger

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : trykt hos Nielsen & Lydiche, 1895

Fysiske størrelse | Physical extent:

16 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

3
Rosentiden.

1.-179

DA S - Præm.

17-179

DA 5-RUN

I Rosentiden.

Ballet i Kofokostil i 2 Afdelinger

af

Emma Gad

og

Jeannette Cardini Hansen.

Musiken af

Tekla Griebel.

Opført ved Kvindernes Udstilling 1895.

København.

Trykt hos Nielsen & Lydiche.

1895.

Personerne.

Marquise de Fontenaye	Fru Cardini Hansen.
Uline, hendes Datter	frk. Valborg Jørgensen.
Greve de Gramont	Fru Emilie Walbom.
Chevalieren, hans Søn	— Emma Nielsen.
Priorinden for en Opdragelses- anstalt	— Emilie Poulsen.
En Balletmester	frk. Frederikke Madsen.
Herrer og Damer. Kloster søstre. Tjenere.	

De i Balletten forekommende Danse ere:

1. Afdeling: Pjerrettedans, udføres af frk. Valborg Jørgensen og 9 unge Damer.
 2. Afdeling: Amorindans, udføres af 5 Børn.
Hyrdedans, udføres af frk. Valborg Jørgensen og fru Marie Jessen.
Dianas Jagt, udføres af fru Anna Harboe og 5 unge Damer.
Gavotte, udføres af fru Emma Nielsen og frk. Valborg Jørgensen.
Menuet, udføres af fruene Cardini Hansen og Emilie Walbom samt 6 Damer.
Kehraus, udføres af 16 Damer.
-
-

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several paragraphs within a rectangular border.

1. Afdeling.

I Klosterhaven.

Chevalieren springer over Muren for at gense en ung Pige, som han om Morgenens har set gaa ind i denne Have, og som han er bleven heftig forelsket i. Idet han hører Sang inde fra Kirken, nærmer han sig andægtig for at forrette sin Bøn, men genkender i det samme den unge Pige, han søger, og betages af hendes skønne Sang. Da han ser, at han umulig kan komme til at tale med hende, river han et Blad af sin Tegnebog, og medens Kirkesangen fortsættes, nedskriver han sine Følelser for hende, men idet han vil skrive Udskriften paa Brevet, standser han i Uvidenhed om, hvem hun er. Da han ikke opdager nogen, til hvem han kan betro Brevet, beslutter han at fæste det ind til hende. Han nærmer sig

allerede Kirkedøren, men ser, at Gudstjeneren er til Ende, hvorfor han skyndsomt flygter tilbage over Muren, fra hvilken han uset iagttaget, hvorledes Søstrene, de unge Piger og Marquise de Fontenaye forlade Kirken. Idet Marquisen kærligt nærmer sig den unge Pige, i hvem han er forelsket, og roser hendes smukke Sang, gætter han, at hans Elskede er Uline de Fontenaye, hvilket Navn han skriver uden paa Brevet, hvorefter han oppebier et belejligt Øjeblik til at kaste Brevet ned til hende.

Medens Marquisen samtaler med Priorinden, fortæller Uline sine Kammerater, at da hun om Morgenens var ude at spasere med Priorinden, traadte hun i sin Kjole og faldt. En ung, smuk Herre ilede til, tog hende om Livet og hjalp hende op. Hun blev forelegen og vilde takke ham, men Priorinden greb hende i Armen og førte hende hurtig ind. Siden have hendes Tanker kun været opfyldte af ham. Paa Kammeraternes Spørgsmaal, om hun elsker ham, svarer hun ja; de unge Piger betragte med Beundring deres Kammerat, der allerede har et Elfsøventyr. Idet Uline fjerner sig lidt

fra de andre, ser Chevalieren sit Snit til at fæste Brevet ned til hende. Nysgerrige stiple de unge Piger sammen om hende for at se Brevet, men Uline gemmer det hurtig ved sit Bryst, da hun ser Moderen nærme sig hende for at tage Ulfed.

Efter at de unge Piger ere blevne alene, læser Uline sit Brev for Kammeraterne. Disse forstrækkes ved at erfare, at Ulines Tilbeder vil søge hende i Klosteret, men hun beroliger dem ved at vise dem, at han i Brevet forsikrer hende om, at han nok skal beskytte hende.

Lyden af en Klokke falder Søstrene til Refektoriet. En af dem betror en lille Pige en Kurv med Nonnehuer, som hun paalægger Barnet at bære forsigtig ind i Skolen, hvorefter saa vel Søstrene som de smaa Piger forlade Haven.

Idet den lille Pige vil udføre det paalagte Hverv, bliver hun forhindret derfra ved, at de muntre unge Piger plyndre Kurven og bemægtige sig Huerne, som de i en fart omdanne til Pjerrettehuer og tage paa, ligesom de ved at hefte Kjolen op og paa andre Maader saa vidt

muligt søge at omdanne deres hvide Klosterflædninger til Pjerrettedragter. Deres Lyftighed tiltager, og idet de finde en Pjerrotduffe, og en af dem i Kaadhed ytrer, at de nu dog have een Kavaler, danse de alle en Pjerrettedans.

Lyftigheden afbrydes ved Conerne af en Gitar, der høres ude fra Vejen, ledsaget af en Elskovsang.

De unge Piger gætte snart, at det er Alines Elsker, der bringer hende sin Hyldest. Hun selv er aldeles betaget ved at føle, at det er ham. Til de unge Pigers forstrækkelse springer Chevalieren sig pludselig over Muren, de flygte ud, og kun Uline bliver tilbage.

Chevalieren faar et Øjeblik henrykt i tavs Beskuelse, medens Uline beskedent slaar Øjnene ned. Chevalieren gør en ceremoniel Reverens, som Uline besvarer. Forlegen gentager den unge Mand sin Kompliment, og smilende besvarer Uline den atter. Idet han ser Smilet, forsvinder hans Forlegenhed, og heftig griber han hendes Haand og fører hende længere frem i Haven. Hun trækker Haanden til sig og betyder ham, at her i Klosteret bør sligt ikke finde Sted. Ærbødigt trækker han sig tilbage og er-

flærer, at fra det Øjeblik, han saa hende, har han været heftig forelsket i hende og har søgt hende her i Klosteret for at sige hende dette og fæste hende til sin Brud. Han tager en Ring af sin Finger og sætter den varsomt paa hendes Haand. Smilende og med et Blik ned ad sin Klosterdragt siger hun, at hun her intet har at give ham til Erindring — dog eet kan hun skænke ham. Hun afbryder en Rose, som hun glad rækker ham. Da han tøver med at modtage den, spørger hun forbausset, om han afflaar hendes Gave. Han svarer, at hvis hun vil trykke sine Læber til Blomsten, skal den være ham den dyrebareste Skat. Forstræffet vægrer hun sig, men da hun ser ham knæle ærbødig ned, kan hun ikke modstaa hans bedende Blik og trykker blufærdig et Kys paa Rosen, som hun rækker ham med bortvendt Ansigt. Henrykt trykker han Rosen til sine Læber og siger, at den skal hvile ved hans Bryst, indtil han ligger i sin Grav, og idet han sagte hvissler hende de første Elskovsord i Øret, lægger han ømt hendes Arm i sin.

De unge Piger ile hurtig til og stille de

Elfskende ad, idet de fortælle, at Søstrene komme. Chevalieren hilser paa de unge Piger, som han nu først ser, men Uline trækker ham frygtfomt op mod Havemuren og beder ham skynde sig bort. Efter et sidste Farvel gaar Uline ind i Kirken for at bede for deres Lykke, og Chevalieren svinger sig over Muren.

De unge Piger søge at bortlede Opmærksomheden fra ham ved at danse omkring Søstren, der kommer ind. I det samme opdager denne Hatten, som Chevalieren i sin Tver for at komme afsted har glemt i Haven. Idet hun bukker sig for at tage den op, flygte de unge Piger hen i den anden Ende af Haven; misbilligende truer Søstren ad de unge Piger og gaar med Hatten hen til Priorinden, som forfærdet spørger de unge Piger, hvorfra denne Hat er kommen. Da ingen vil vedkende sig den, bliver hun vred og lover, at hun nok skal bringe Klarhed i Sagen. I det samme kommer en lille Pige springende med et Brev, som hun har fundet i Haven. Brevet er til Uline. Priorinden spørger om, hvor hun er. Denne er netop lige traadt ud af Kirken og ser for-

bavset paa sine Kammerater, der staa forlegne omkring hende. Priorinden viser hende vredt Hatten og spørger, om hun kender den. Uline svarer ja, og da Priorinden i det samme viser hende Brevet, vil hun gribe sit kære Brev, men Priorinden stikker resolut Brevet og Hatten i Lommen, idet hun erklærer, at herefter kan Uline ikke blive i Klosteret, hvorfor hun straks vil følge hende hjem til Marquisen. Stolt erklærer Uline sig villig til at følge med og beder kun om Tilladelse til at tage Afsted med sine Kammerater. Det tilstaas hende, hvorpaa Priorinden byder de grædende unge Piger at gaa ind i Kirken for at bede for den vildfarende Uline, og bortffjerner sig med hende.

2. Afdeling.

Sal hos Marquisen.

Marquisen overværer en Time i Dans, som bliver givet hendes Døtre af Balletmesteren. En Tjener melder Greve de Gramont og hans Søn Chevalieren, som ønske at faa Marquisen i Tale.

Hurtig afbryder Marquisen Undervisningen og beder Balletmesteren og Eleverne fjerne sig, falder sin Selskabsdame til sig og faar travlt med at rette paa sin Pynt, da hun i Greven har en fordums Tilbeder.

Greven træder ind og hilser paa Marquisen, for hvem han forestiller sin Søn.

Idet Marquisen elskværdig byder Greven velkommen, faar denne Øje paa hendes smukke Haand, som han erindrer fra deres Ungdomstid, da de tilsammen traadte Menuetten. Forstaaende følger Marquisen ham i hans Erindringer. Pludselig spørger han hende, om hun endnu husker hin Aften paa Maffeballet, hvor

han var ude af sig selv af Forelskelse i hende, og idet han forglemmer sig selv, trykker han et Kys paa hendes Hals. Hun tysser paa ham og med et Slag af Viften gør hun ham opmærksom paa hans Søn, der imidlertid diskret har trukket sig lidt tilbage.

Idet Greven kommer i Tanker om Hensigten med sit Besøg, kalder han Sønnen til sig og anholder for ham om Marquisens smukke Datters Haand. Henrykt giver Marquisen sit Samtykke til en Forbindelse mellem de Unge.

Flere Besøgende træde ind og hilse paa de Tilstedeværende. I det samme melder en Tjener hemmelighedsfuldt til Marquisen, at Priorinden er ankommen med Uline og begærer straks at tale med Marquisen.

For at kunne tale uforstyrret med Priorinden indbyder Marquisen sine Gæster til at tage et nyt Maleri i Øjesyn, som findes i en tilstødende Salon.

Priorinden fører den forlegne Uline ind.

Paa Marquisens Spørgsmaal om Hensigten med dette forunderlige Besøg svarer Priorinden, at Uline ikke længer kan forblive i hendes Klo-

ster, og rækker hende Ulines Brev. Marquisen modtager koldt Brevet, som hun læser, men erklærer, at hun ikke betragter en saadan Kærlighedserklæring pr. Brev som en farlig Sag. Triumferende trækker Priorinden Chevalierens Hat frem. Forsærdet spørger Marquisen, hvad Hatten og Uline have med hinanden at gøre. Dette kan Priorinden ikke besvare, men henviser til Uline selv. Paa Marquisens gentagne Spørgsmaal fortæller Uline, at Brevet er hendes Ejendom, og at hun elsker ham, der har skrevet det. Han har stænket hende denne Ring og vil ægte hende. Marquisen spørger, hvem hendes Elsker er. Det veed Uline ikke, men desuagtet vil hun være ham tro. Marquisen ler ad hendes Tro paa, at han vil gifte sig med hende, og fortæller, at i Salen ved Siden af er der en fornem Herre, hvem hun vil, at Uline skal ægte. „Nej aldrig!“ svarer Uline, tager Brevet, som hun trykker til sit Hjerte, og erklærer, at kun ham vil hun ægte, hvis ikke, vil hun tage Sløret. Priorinden aabner moderlig sine Arme. Idet den unge Pige vil kaste sig til hendes Bryst, griber Marquisen hende i

Armen og byder hende at ægte den, hun har valgt for hende. Da Priorinden ser, at det er Marquisens bestemte Vilje, tager hun venlig Afsted med Uline, hvem hun byder at adlyde sin Moder.

Endnu en Gang søger Uline ved kærlige Bønner at rokke Moderens Beslutning. Marquisen vil intet høre, men nærmer sig Døren ind til Chevalieren. Uline bliver ude af sig selv af Angest og falder i Usmagt.

Forfærdet falder Marquisen Hjælp til; Greven og Chevalieren komme i det samme ind, og da alle Oplivningsforsøg vise sig frugtesløse, beroliger Chevalieren dem med, at han nok skal falde hende til Live igen ved Conernes Magt. Idet han griber en Gitar og skjuler sig bag et Skærmbælt, synger han Serenaden fra Klosterhaven.

Uline vaagner af sin Usmagt, tror i Drømme at høre den Elskedes Stemme, men da hun opdager, at det er Virkelighed, og at Conerne komme fra Skærmbættet, iler hun derhen, vælter dette og kaster sig i sin Elskedes Arme. Bestyrkede betragte Greven og Marquisen hin-

anden og spørge de Unge, hvorfra de fende hinanden. Smilende svarer Uline, at Klosterdragten ikke har beskyttet hende imod at blive forelsket i den unge Mand. Efter at Gæsterne imidlertid have trængt sig nysgerrigt ind i Salen, griber Marquisen Lejligheden til at forestille de Nyforlovede for dem. Hun foreslaar derefter Gæsterne at indtage nogle forfriskninger ude i Haven, medens Balletmesteren arrangerer nogle Smaadanse i Anledning af Festen.

Balletmesteren foreviser Marquisen forskellige Programmer, blandt hvilke hun vælger „Amors Magt“ som passende til Lejligheden.

Festen indledes med en Polonaise. Derefter opføres en Amorindans, en Hyrde-dans og Dianas Jagt.

Til Slutning befranser Amor Brudeparret, som derefter danser en Gavotte. De Ældre danse en Menuet, og Festen slutter med en Kehraus, hvori saa vel Ældre som Unge deltagte.

